

ство польске. О переходе Гнилицан на православие находитея рукопись моего авторства, хочъ писана рукою сына. Я змык писати богато. Пре до. заштуе, що означали слова сказані недавно: „я хотівъ, щобъ въ Римъ знали, що маємо где утѣхати,? Обж. Се значать, що скоро надалемя условія уніи не будуть шановані и держані, то можемо перейти на православіє. Пре до. Татъ Весоловскій збѣднать яко свидѣть, що В. Преп. сказали разъ до него: „Религія се дурниця, если не служитъ до цѣлей политичныхъ“. Обж. (голосно и съ достоинствомъ) съ погордою отпираю сей завидъ. Я, що цѣле житъ служу религіи, маюбы я си такъ оксервати? Я не фарисей, а привязаний серцемъ и душею до моего віри, а тутъ закладу мені и Весоловскій, що въ мене не ма ніякого віри. Мой дѣла посидѣчаютъ противня. Пре до. А якъбы могъ мата Весоловскій причини, выдумувати подобій рѣчи? Обж. Бо я не державъ съ Турками въ р. 1878. (съ унесеніемъ) Я и корачъ? Пре до. Я якъбы межъ вами отношеніа? Обж. Весоловскій бувъ колянь Русиномъ. Его теперішня дѣяльність на экономичномъ полѣ заслугою на признание що и перазъ подносишь навѣтъ въ „Науці“, але за тое есть бѣт мовитъ политичнымъ противникомъ. Я есмь Русиномъ душею и тѣломъ и се ему власно не подобалося. Неразъ говорили мы о политичѣ. Я ему доказавъ, що побѣт взглядомъ этнографіи, языка и гуманизму мы вязані съ Россією. Пре до. Цѣль гуманизмъ лудить насъ и съ Каэрами и съ Готентотами. Пре до. Я вы мали ему сказати, що существованіе Руси безъ Россіи есть химерою. Обж. Ал. Подѣт языкомъ взглядомъ рѣчи такъ стоять побѣла моего пересвѣдченія. Скажу навѣтъ фактъ. Сибѣтканиши разъ Весоловского сказавъ я ему: „зрадствуйте“. — Ш, се таке, закричавъ бѣт — kładz jesteś Moskal. И мовитъ я ему толковати, що се слово находитея въ Несторѣ, котрый ирещінь не уходитъ за „Москаля“. Пре до. Чи не було передъ селянами бесѣды о церквѣ въ Гнилицяхъ? Обж. Була. Я оказалъ Шундерову, що колибы громада перейшла на православіє, то имовірно религіиний фондъ на Буковинѣ, высылаючи священника, дабы ему удержаніе. Казавъ я ему такожъ, що бувъ я у Площаньского и що на церковь збиралибы мы складку. У насъ все стоять окладками; „Народный Дѣмъ“ збѣт складокъ, все збѣт складокъ,.... теперъ и на насъ обжалованыхъ збирають складки. Пре до. Чи такожъ в Россіи мала прииятися складками на гнилицу церковь? Обж. А чи отъ насъ не идуть всякі складки на публичнѣ цѣли до Россіи? Тажъ то взаємостѣ чисто людска! Пре до. Прошу намъ выласнати брошуру „Посланинѣт Володимира Великого“. Обж. Ал. Се я авторомъ сей брошуры, але Шербанъ выкинувъ изъ неи много речень а повставлявъ натомѣсть инші зъ „исторического катехизма“ и такъ повстала брошура, котра збѣтала познѣйше сконфискована. Пре до. Ся брошура побѣдуріе Русинѣт противъ Польковѣ. Обж. Ал. Якъ то звичайно чинить оппозиція собою меншости противъ болѣшности. Оппозиція представляе завсѣгда отношенія въ некорыстномъ свѣтѣ. Коли оппозиція противъ надуживаню власти збѣт стороны болѣшности була за рѣзка, то чому неконфисковала прокуратурія? Пре до. В. Преп. сказали, що не були ніколи въ Россіи. Обж. Ал. Не бувъ анѣ разу. Пре до. Чи часопись „Наука“ має дебитъ въ Россіи? Обж. Не знаю.

Пре до. Читаетъ теперь кѣлька вже знаныхъ намъ лютѣтъ Мирослава Добр. до Ольги Грабаръ, о. Ив. Наумовича до Маркова и на отворѣт. На концентъ листу Ольги Грабаръ съ надписомъ: „Высоко уважаемый Отче Иване!“ каже обжалованыи, що сей лютѣт цисаный мабутъ до него, бо говоритъ въ нѣмъ о нашпорѣт. „Що же тычато агаданого дѣла, въ котромъ не треба предпринимати нічого рѣшаючого безъ попередного порозумѣнія, то се рѣчь дуже проста. Ходило тутъ о продажѣ моихъ рочникѣт „Науки“, котрыхъ маю близько 2000 примѣрникѣт; треба отже було на те позволенія въ Россіи“. Пре до. Въ томъ лютѣтъ говоритъ однакожъ: „щобъ вы прѣйхали на его (Мирослава) рахунокъ“. Зъ того видно, що згадуеся тутъ про якусь нашу справу. Обж. Ал. Що мене то обходитъ, що бѣт хоче мене мати у себе? Зъ чужон услужлиности и скорыстою щобъ ѣхати хочьбы ажъ и до Нового Йорку. Нема въ томъ нічого надзвичайного. Впрочѣмъ така дорога до Петербурга не стоять такъ богато. Цѣны на желѣзничихъ тамъ дуже низькі. Совѣтникъ Бушакъ. Але по одноразовѣт овданюся съ Мирослав. Ваше Преп. не могли брати на серію такого предложенія. Обж. Чому же нѣ. Пре до. то омигъ моего друга, великого русского патриота. Пре до. Чи доставили коли листы съ грѣшми зъ Россіи? Обж. Ал. Два разы. Разъ отъ Левинцова зъ Варшавы, котрый выславъ я на желаніе рочники „Науки“ съ зѣмткою, що жертвую їй тѣт выдана безплатно яко русской литератѣ. Помню того прислаза она менѣ 25 рублѣт (100 франкѣт) къ „любому употребленю“. Пре до. А другой разъ? Обж. Ал. Другій разъ я доставъ рубля одного за выслану брошуру: „Церковь св. Пантелеймона“. Такъ отже доставъ я (голосно) всего разомъ 26 рублѣт зъ Россіи и то за книжки (веселѣт). Пре до. Кромѣ сего доказуе выказъ почтовый, що Ваше Преп. достали въ р. 1880 дѣя 20 мая 48 рублѣт; вага пересылки 11 грамѣт. Обж. Ал. Не могу собѣт пригадати; може то фотографіи, або предплата за часописи, або може такожъ за які книжки.

Слѣдѣе дальше читаніе забраныхъ обжалованю лютѣтѣт. Гдѣкыи зъ нихъ относятся до проектованю фузии дневникѣт, именно „Слова“ съ „Проломомъ“, котрымъ зарѣчь я успѣхъ

„Дѣла“ показало не на руку. Два листы дотычатъ прииятія сина Шундерера до бурен во Львовѣ. Такожъ доносить Залузскій коресп. карткою о. Наумовичени, що въ Гнилицяхъ наступила (11 сѣчня с. р.) згода ажъ передъ тѣмъ и що „все стоять добре“. Въ лютѣт зъ Варшавы выражае о. Цыбыкъ свою радѣть, що о. Наумъ прѣйде и просить о гдѣкыи книжки и ноты.

Оттакъ читаетъ предѣдатель знакомый лютѣтъ Маркова безъ даты, въ котромъ кажеся: „Вѣдома справа еще не рѣшена зъ причини нежлого праключенія, за котрымъ теперъ слѣдять, щобъ вынайти виновника“. Обж. Ал. Сего справдѣт не розумію и не могу сказати до чего то относятся — може такожъ до фузии. Пре до. Чи знали панъ-отецъ Соколова? Обж. Ал. Соколова познать я въ видѣльномъ малярѣ и говоритъ съ намъ заледна 5 минутъ, бо намъ перешкоднѣт о. Пор. Бажаньскій. Соколовъ повитавъ мене яко русского литерата и публицыста. — Потѣмъ читають непечатану статью о нигилизмѣ Поляковѣт, недокончену и неизвестного автора. Обж. Ал. каже, що прочитавши воступъ, познать заравъ, що се якась фантазія и кинувъ до коша. Такими статями бувають засмунувані въ редакціи.

Подѣт конешъ сегоднешней розпрывы ставлае за щ. дрѣ Дубиньскій внесене, щобъ завѣдѣт до розпрывы двоухъ знатокѣт въ справлахъ церковныхъ, именно профессора догматики и профессора церковной исторіи, щобъ пояснити прѣянынымъ, въ чѣмъ рѣжнеть православіє отъ уніи. „Многѣт зъ насъ“ — каже бѣт — „не маю властивого понятія, що то уніа, а що православіє, а передѣткъ приложий судий мойсеяного вѣрноповѣданія не могутъ знати о томъ нічого. Прокур. супротивляеся тому и заявляє, що суть то рѣчи вѣдомы каждому просвѣченому челоувѣку. Дрѣ Дубиньскій. Ось и докторомъ прѣвъ и маю адвокатскій дѣльомъ, а поимю того мушу заявити, що доперва въ сѣй салѣ дознаюся, що флорентійскій соборъ заповручѣт обряды уніантамъ, та що уніа есть только догматична а не обрядова. Легко отже може бути, що и другі панове находитея въ подобній положеню, або що гѣрше може суть обаламучені дневникарскими статями. Щобъ отже усунути всякі сумнѣвы, прошу, щобъ Выс. трибуналь ухвалѣт жадаие мною покликаніе знатокѣт.

Трибуналь не рѣшае на разѣт нічого зъ причини познои поры (1/3). Пре до. Читаетъ откладаетъ розпрыву до слѣдующого дня.

Одинадцатый день розпрывы — пятница 23 червца.

(Початокъ о год. 1/9 зъ рана). Дальше переслуханіе о. Наумовича.

Обжалованыи Наумовичъ заявляє: не представлено менѣт въ салѣтѣт протоколу Кона, котрый говоритъ, що я мавъ сказати: „треба вѣхъ жидѣт вырѣзати“. Се фальшь, я ніколи такъ не говоривъ. Я люблю вѣхъ; жиды такожъ христіане, хочъ не крещені, бо и у нихъ есть заповѣдъ, „люби ближнѣго якъ самого себе“. (Постарѣт тѣт слова по гебрѣйски.) На вѣдомѣт о смерти бл. п. д. ра Байзера поспѣшавъ бѣт нарочно до Львова, щобъ зложити честь моцямъ сего справдешного „христіаннина“. Дивнымъ спосѣомъ въ актѣ обжалованя, выданѣт черезъ Газ. Narodowy находитея навѣтъ несхожа съ нѣмецкимъ текстомъ поправка сего акту въ душѣ Колового обвиненія, бо сказано тамъ, що „ks. Naum. w istocie z kazalnicy mówił, iż należą wuzgnąć żydów“.

Слѣдѣе дальше читаніе забраныхъ при увязненю документѣт. Насампередъ отчитуютъ проектъ Богд. Дѣяничко подѣт заг.: „Слово до братіи литератѣт Галицкой Руси“. Говорится тамъ о утвореню комитета зложеного зъ Ив. Добрянского, Дѣяничко, Шараневича и Вол. Барвиньского въ цѣли выкористаню фонду пок. Качковского, призначеного для литератѣт. Сей проектъ не бувъ еще напечатаный. Кромѣ сего находитея въ актахъ кѣлька реценсий, 13 коресп. картѣт и пашпортъ на 2 мѣяцѣт до Россіи для о. Наумовича, котрый заявляє, що сию подорожъ хотѣвъ отбути въ цѣляхъ научныхъ, а такожъ щобъ отвѣдати славу, бо 1500 уліѣт, обвиняючи пашку одного Россіянина, котрый его яко звѣстного ичоларя запроинѣт бувъ до себе.

Дрѣ Иокрицкій просить о отчитаніе коресп. карты о. Менцѣйского зъ Сяноцко, тому що карта ол есть характеротична для переписки о. Наумовича. Пре до. читаетъ сию карту, въ котрой кореспондентъ вышуте дуже подробно, въ якѣт землѣт и якъ садити картофѣт? (веселѣт).

Дрѣ Иокрицкій просить еще о отчитаніе листу ко. Стоялового зъ 25 версеня 1879, въ котромъ ко. Стоял. переписае о. Наумовича за отіа въ „Wіeści“, за котру о. Наумъ бувъ его заскарживъ до суду о образѣ чести.

Пре до. Отчитаетъ лютѣт и документи знайдѣт при ревизіи у о. Наумовича. Статья съ надписомъ: „Лютѣт до редакціи“, подѣт котрымъ подписаный дрѣ Мик. И. Н., сынъ о. Наумовича. Статья ся написана побѣла его признанія, самымъ о. Наумъ. але не ма зъ бути печатана. „ВП. Пане Редакторъ! Я мушу просити васъ о замѣщеню въ вашѣт многѣтнѣт часописи тыхъ кѣлька салѣт въ справлахъ громады Гнилицѣт малыхъ, котра объявила недавно свою волю повернути до своего праотѣтвѣтской православной церкви. Нѣколи не думавъ я служить мовимъ слабымъ перомъ публицыстѣт, пожеже маю друге поле, на котромъ бажаю я працювати и бути пожиточнымъ отчинѣт. Але признаюся, справа Гнилицѣт почалася и дозрѣла тамъ безъ всякой посторонней агитаціи, просто зъ народно религіиню истин-

ату жителѣт, подѣт кождымъ взглядомъ дѣяныи и разумныи, зацѣвляла мене въ высѣкомъ степені, для того що вже на дѣлахъ шибльимъ думавъ и о томъ, що нашѣт терриоріи Руси не добре ведося съ ни дѣяныи оспортуваномъ, т. е. гниокразією и сервализмомъ, котры у ворогѣт будуть лишь огорду — що їй треба було давно вѣзати дѣла за корѣнь, ажъ тое учинила громада Гнилицѣт, и кинути пострахъ на известныхъ нашихъ неприятелѣт. О намѣреню громады Гнилицѣт довѣданя и случайно бѣт одного зъ си членѣт, котрый бувъ у мене за порадѣю дѣкарокѣт, а не бѣтѣт того откритыи нікому лишню. Не могъ я отказать ему анѣ симпатіи анѣ рады, але скажу правду, я не вѣривъ, щобъ справа могла дойти до офенціального залаженя, щобъ въ громадѣ завлашлася така збѣдѣтѣт всѣхъ си членѣт, ака есть вже вѣдомю нашѣт публицѣт „Слова“. Такъ несподѣвано сталося то дѣло, вѣла страшна бомба, переражаюча Польскою, почалася нагѣнка за виновникомъ и помѣникомъ, якѣт справа була такъ страшно перестуноно, якѣт она не повстала зъ самыхъ Гнилицяхъ, але была только наслѣдкомъ постороннихъ агитаціи. Дѣла мене было се цѣвляныи — пригладатися тревожѣт той нещасной партіи, узнаючи себе такъ могучою и непоборимою а трасуочася на одно слово сказане маленькою громадою: „православіє!“ Цѣвло було такожъ читати въ дневникахъ тѣт лаконичной телеграммы, що удалося наернути Гнилицѣт назадъ до уніи, але якъ тое дѣлаюся, того не треба знати польскѣт публицыстѣт. Ома якъ отрусь сховала голову подѣт крыло, щобъ не видѣти ворога, наибѣльшого ворога — православіє. Але я позволю собѣ постанити пытаніе. Чи скѣчена справа съ Гнилицями? Легко. Чи може Русь кинути всѣт свои историчнѣт акта въ огонь и жити въ тѣт единой цѣли, щобъ служить вѣрѣткъ всѣмъ и все спонирати ихъ волю? Имъ подобалося уніа, отже Русь повинна восхитанися нею, бо уніа — то Польца (vide Хомякъ). Але имъ хочеея усовершити нашу уніа на взорѣт Хомячани и съ великою любовью они насъ обдарували Смартныхъ встанциами. Яке намъ не восхитанися Змартныхъ встанциами? Такъ накъ належить восхитанися и патронатомъ и цѣвляныи святи узы унітскон церкви съ польскою политикою. Все, все треба робити побѣла указу той политики и шильно молчати, слухати, смирно резонувати? На тое мы Русь. Але щожъ мы зробимо, коли народъ схоче ити за своимъ народно-историчнымъ истинномъ и забанне православіє. Одержимо великой транспорты Зратныхъ встанциѣт, отворимо имъ дверѣт церкви, будемо цѣвлати край ихъ ризы. На тое мы Русь, на тое маемо практичну пословицю: „Скачи враже, якъ панъ каже.“ А исторія? То дурниця! Сколько то зѣтхненѣт и салѣт коштувало напереніе нашего Ставропигійского Брацтва на уніа, а кѣлька золота оно будѣт дало, коли бѣт могло отримати таке право, зъ котрого мы нынѣт можемо користати — право свободы совѣсти. Кто вѣзѣтъ лѣвѣтску уопенюку церковь, кто заложивъ и въ якѣт цѣли си брацтво. Чи мы забули? Чи не пригадуемо собѣт того? Якихъ правъ уживало еще за Польцѣт Ставропигійске Брацтво. А нынѣт? Якъ си вежа камѣнина, твердо стоять она при уніи. Можемо... А доки то буде, слава Гнилицямъ, котры поднесли кольосальну руску мысль безъ тревоги. И мысль тая не пропаде, а исторія нашон жада на она не позволжитъ въ мѣтѣт си похѣдѣт. Чи скорше, чи познѣйше, цѣла Русь по самѣт Татры повинна бути православною. Дрѣ Мик. И. Н.“

Пре до. Читаетъ о. Ив. Наумъ, чи схоче дати высленю. Обж. Кѣльки я хотѣвъ на тое отнѣвѣтѣт, мусѣвнымъ выласнати не лишь справу гнилицу, але иядто цѣлу исторію уніи и православія. Сумнѣваюся, чи высо. трибуналь згодивѣтсѣт на тое...

Пре до. заявляє, що вольно обжалованю наводити на свою оборону все, що только стоять въ звязи съ обжалованемъ.

О. Наумовичъ просить о терпѣливѣт и такъ каже: „Вѣдомо, що вѣра христіянська ширилася сильно еще за цѣсарѣт римскихъ. Першѣт 3 вѣки были вѣками пересѣдованъ, але чимъ болѣш они были, тѣмъ сильнѣйше корѣнѣлиа нова вѣра, такъ що императоръ Константинъ Вел. бувъ зневоленый узнати си за вѣру пануючу. Вѣдомо такожъ, що римске имперіумъ подѣлилося на вѣхѣдне и захѣдне; отже въ обоухъ частяхъ виробилася два обряды: вѣхѣдний и захѣдний. Церковь вселенська мала тогды 5 патриархѣт, котры они были репрезентантами; найвышою властею церковною были вселенскѣт соборы. Межи поодинокими патриархатами было отношеніе федерациинѣт. Такъ було ажъ до половины IX столѣтја, коли панъ повзая мысль централизувати церковь. Повага панъ була тогды велика и то не только для того, що сидѣли въ Римѣ въ столицѣт цивилизованого свѣта, але такожъ дѣячото, що въ лонѣт своѣмъ мала много людей ученыхъ и людей великихъ, котрыхъ церковь вчленила въ ликъ святыхъ. Мысль тую подѣвлявъ Николай I, а мысль сама не была злою, бо тогды централизувалася всѣт организмы политичнѣт, якъ: Нѣмцѣт, Польца, Русь. Отже той духъ огорнувъ такожъ церковь, бѣт старався оиодучити, щобъ тѣмъ дѣяныише нести свѣтло науки Христа на Вѣхѣдѣт далекой и на повнѣт, тогды бо праотѣт нашѣт приймали науку Спасителя. Але тое поле направленіе не знайшло отголосу въ Царгородѣт. Тамошний патриархатъ виробивъ собѣт особый обряды и не хотѣвъ подѣтатися приматови римскихъ патриархѣт. До того спору прибуло еще кѣлька пытанъ догматичной природы, котры дуже утрудняли порозумѣнѣе.

Наступило тогды отлученіе вѣхѣдного па-

триархату, а тое отлученіе вызвало тогды „унию“. Але и на тоѣ темѣтъ тычалося собѣт. Гнилицѣт удержувалъ, що Греки отлучились отъ общаго церкви, а Греки утверждали, що Римъ отлучился отъ нихъ, що они стоять на основѣт общаго и беронять ихъ традиціи. Такъ отже, на основѣт нашон віри христіянскон, повстала велика розбратъ въ церквѣт.

Ослабѣло то дуже си посату на нѣт въ чѣхъ поганѣт, котрыхъ намѣрено напервати. Отои вѣтѣт дѣячото, що омаи докладала всѣтъ справы, щобъ навою церковь збѣднати. И тогды въ році 1105 выслава тогочаснѣт папа дѣячото тѣт до галицкого князя Романа Мстиславича съ предложеніемъ — приступити до уніи съ Римомъ. Мисля тая не повелася, бо Римъ указавъ тѣт справу за чѣсто переконю и належаю до обѣтѣт рѣшѣт. Наслѣдникъ его Давидъ Романовичъ бѣт приклоннымъ мыслою збѣднелея, прииявъ вѣхѣт корольску корону зъ рукъ панъ, але како тѣт не прѣйшло до уніи, бо бѣтѣт до замачъ на обѣтѣт рѣшѣт. Панъ римскѣт наляса до нашихъ средотѣт. Слѣдѣе до Флоренціи въ 1439 соборѣт вселенскѣт. Прибувъ тѣт иншии патриархатѣт князя Иандоръ и много достойнѣтѣт зъ княжества Московского. Прииято тѣт кардинальскѣт засаду, но Римъ не жадае златанича вѣхѣтской церкви; отставлено засаду, що обряды збѣтлануъ и дѣячото отрубными, а наступитъ тогды збѣднѣныи вѣхѣт взглядомъ вѣри. Але и удѣвленіе той засады не принесе жаданыхъ наслѣдѣтѣт, хотѣт Иандоръ вертаюча въ Флоренцію, выдѣт въ Будимѣт дѣстѣт шестирѣкѣт въ томъ душѣт. Мисль уніи не знайшла скѣченія.

Тогды панувала Польца а на перелѣт дѣячото были розличнѣт уніи. Бѣше передъ соборомъ была уніа городельска, а по соборѣт уніа люблянська, котра и жи Польцею а Русею, межи цѣвкою вѣхѣткою а захѣдною мала утворити тривалу уніа. Але уніа тая не оиинула замѣтнѣт цѣли, бо вже въ 20 лѣтѣт по си заключеню повсталася повстаня козацкѣт. Въ тѣхъ часахъ завлашлася заравъ и Сауты, котрыхъ до Польцѣт спроводивъ кардиналь Голюшъ. Сауты рѣшѣт на свою перепроадувати уніа цѣвкою въ вѣхѣтѣт части Европы. Въ тѣхъ цѣляхъ ѣхавъ до Москвы збѣткъ Писевскій. Иностранцы назадъ заставъ на Литѣт и Бѣлѣт Русь салѣт епископѣт въ непорозумѣноу о Константаньскѣт. Скориставъ отже зъ того непорозумѣнѣт наслѣдѣтѣт того была уніа беретѣтѣт въ 1595. До Берестѣт зѣвѣдалося много епископѣт, сторонникѣт уніи и си противникѣт. Бѣжѣт однакъ вмѣшалася въ тую справу и перепроадували уніа. Предотавителѣт вѣхѣткого духа епископѣт Рагоза, Кирилъ Терещіицѣт и Поцѣт цѣвляючи уніа подписали 2 грудня 1594 Декретъ о Liberationis, въ котромъ застерѣли собѣт вѣхѣт казѣтѣт ритуалу, збѣчѣтѣт а сараканѣт вѣхѣткой церкви. Съ тѣмъ декретомъ уніа епископѣт: Поцѣт и Терещіицѣт до Риму а такъ запровадили уніа передъ паномъ Клявентинѣт VIII. Пана зъ своей стороны выдѣт въ р. 1596 брѣт „Magnus Dominus“, котра заключала декретъ въ рудуячѣт рѣтѣтальность обрядѣт. Намѣтѣт знати, що въ першихъ чѣхѣт уніа держали дуже строго взаимныхъ зѣбѣтѣт. Тотъ дѣячото тримаютоя и до нынѣт декретѣт діеципи. И тѣмъ Бляндорѣт въ Семьгородѣт есть діеципа уніанъ, где обряды захавані въ перѣтѣтѣт свѣтѣт. Бувъ я на такѣт богослуженю въ церквѣт св. Варшаръ въ Вѣднѣт, священника унітскѣт вѣсѣт борода, вусяи и одѣжъ побѣла старого прѣтческого. Ти унітѣт не приияли дѣтѣтѣт вѣтѣт до символа апостольского Пѣтѣт, але слово тое есть есенціональнымъ въ догмѣтѣт толковон церкви. А мимо того зѣвѣчѣтѣт тѣт христіанца, а панъ узнають ихъ зѣвѣтѣт за такихъ. На Ливанѣт есть рѣвнѣтѣт тѣт унітска. Священникъ зъ Лавану наслѣдѣт въ році 1851 по Галичинѣт, будѣт такожъ у Галичинѣт Пана и дѣстали збѣтѣт кнѣтѣт на початанѣт гр. унітскон бисѣпа по арабѣт. Епископъ махавъ рѣчь съ уніею тутъ знавомъ. Уніанскаю, що панове знать тую чѣстъ вѣдомю исторіи, на котру съ радостею поглядѣтѣт не можна. Поступованѣт съ уніею сталося тѣтѣт чинною кровавыи отчѣтѣт и допрѣвляло Пана до укладку. Шпрѣвѣтѣт уніа, до котрой вѣшалося такожъ точки политичнѣт, занимаюча дуже рѣт Зигмунтъ III. Наслѣдѣт прѣтѣтѣт до уніи историка польскѣт признають, що зредѣтѣт а были неопѣтѣтѣт и збѣтѣт отчѣтѣт. Найрѣтѣтше захѣднѣт коло ширеня уніи епископѣт польскѣт Іосафатъ Кунцевичъ, котрого замордовали въ Витебску. Смерть его отазае знатѣт до зѣтѣт слѣдованя. На Русѣт кинули отъзати лѣтѣт битѣт провинцію. Допускал си тутѣт найбѣльшѣт злочинѣтѣт: рабуваню, мученю, забиваню. — зѣтѣт рѣсѣдованіе выкликало войны козацкѣт, — зѣтѣт пѣтѣт видѣтѣт царѣт — богато бы о томъ говорѣт. Було потому що одно повстаніе козацѣт, а зѣтѣт та — розбѣтѣт Польцѣт! При першѣт рѣтѣт частѣт Польцѣт добѣтѣтѣт Австріи. Цѣсаръ Марія Тереса загварантувала намъ нашѣт вѣтѣт. Вирадѣт вже въ той часъ лѣвѣтскѣт архієпископѣт Стравковскій чинивъ предѣтѣтѣтѣт, що Русь а была Австріи небезпеченою, бо гранитѣт до Рима и до шизмы, але Цѣсарѣт не услужала тѣт представлѣтѣт, и дала, що могла, церквѣт въ Варшавѣт въ Вѣднѣт. Цѣсаръ Іосѣфъ II зѣвѣтѣт нами щиро, старався о тое, щобъ наше свѣтѣт духовенство получило высшу просвѣту. Дѣт р. 1809 перевѣчѣтѣт инші иншыи. Веселѣт почали вже выкладѣтѣт по латиньскѣт, Польца три хотѣли збѣтѣт епископѣт рускии, дѣтѣт нѣт до оо. Василіанъ, бо были вже зъ грѣтѣт политичнѣт. Уже тогды отионуло въ нѣтѣт

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЬИХЪ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Анкета для реформы гимназій) отбула въ четвертъ мѣсяца новаго года заседание общаго предвѣдѣтельнаго комитета преемства бар. Коирада. Главнымъ предметомъ наряда была наука въ школахъ немецкого языка. Особенно заперено учено на то, что учителя немецкихъ гимназій въ Галичинѣ, въ Чехехъ и въ Далмациѣ мало учатся по немецки. Предложено, чтобы кандидаты учительскіе, котры имѣютъ выслать въ гимназіяхъ немецкихъ, складали въ немецкомъ языкѣ особый экзаменъ. Але наряду въ немецкихъ гимназіяхъ учителя не робятъ такыхъ поступковъ въ науцѣ немецкого языка, якъ належалобъ. Предложено длатого побольшити число годичнаго числа годичнаго; то значить, что число годичнаго на немецкій языкъ побольшити коштомъ другого якого предмету, вѣроятно коштомъ всемирной исторіи. Дальше анкета застановилась надъ отношеніемъ гимназій до школъ реальныхъ; рѣшено, что планъ реалыонъ гимназій треба якъ наибольшій приближити до плану гимназій вѣсехъ. Анкета застановилась также надъ внесеніемъ примати учениковъ скончившихъ наименше 10 лѣтъ; въ той справѣ вѣчно не рѣшено, бо се моглобы установити лишь уставъ, а правительство не уважае теперѣшню хвилу за отнювѣнду до выданя новаго устава гимназіальной. Подъ конецъ анкета занималась пытаніемъ, якъ зарадити бы тому, що директоры гимназій заводу заняті дѣловодствомъ канцелярїйнымъ. Щобъ тому зарадити, предложень ктось — установити секретаріатъ при гимназіяхъ; анкета однакъ не згодилась на то, бо се потянулобы за собою великі кошты, а скарби державныя теперѣ не въ силѣ ареализувати подобне предложение.

(Пацификаціи Герцеговины.) Ген. Іовановичъ выдалъ росказъ денный, въ котромъ звѣдае, що въ мѣсяцъ цѣсарского рѣшеня складая для 1 лат. лица коменду надъ войсками въ Герцеговинѣ; всѣ тѣ войска будутъ подлагати отъ того дня генералу Даленови, головному комендантову въ Сераевѣ. Ген. Іовановичъ обьявѣ бувъ коменду надъ войсками въ Герцеговинѣ и Далмациѣ для 29 стѣна с. р. Въ згаданомъ росказѣ денномъ ген. Іовановичъ славить хоробрость и пожертванье всѣхъ подвластныхъ ему войскъ подчасъ войны въ Герцеговинѣ и Далмациѣ.

Неполагоджена доси справа повороту тыхъ повстанцівъ и ихъ родитѣ, котры охороняли на территорію черногорску. Князь черногорскій бажавъ позбутися того баласту и въ той справѣ правительство черногорске порозумѣвало съ министромъ резидентомъ австрійскимъ, бар. Темелемъ. Однакъ доси не пришло до порозумѣня и въ загалъ до него еще далеко. Кривошине заявляютъ, що поодинокю не хотятъ повертати, але жадають, чтобы правительство австрійске выдало загалноу амнестию, убвлювало ихъ отъ службы войсковой въ ландверѣ и отбудувано имъ снаженіе дома. При тыхъ условіяхъ оботають Кривошине и итакъ не даются наклонити намованами черногорского правительства — повернути до краю безъ сновненя правительствомъ австрійскимъ тыхъ условій. Министръ резидентъ Темель мае въ той справѣ приѣхати до Вѣдны.

(Суды выкатковъ въ Далмациѣ) въ округахъ Катаро, Рагуза и Мешницъ продуженъ роспорядженьемъ цѣсарскимъ на дальшихъ шѣсть мѣсяцевъ.

ЗАГРАНИЦА.

Россія. Петербургскій корреспондентъ до вѣдѣньской Presse доноситъ, що въ Петербургѣ арештовано въ послѣднихъ часахъ до 80 нигилистовъ. Найважнѣйшими арештоваными нигилистами суть кромѣ офицера отъ маринарки, Островского, еще Бурцевичъ и Быковскій. Въ мешканяхъ всѣхъ арештованныхъ на Островіи Васильевскомъ, на Пѣвкахъ, надъ каналомъ катеринскомъ и въ Фарноркѣ Переулку мали знайти оружье, отруту, експлозующій бомбы и планы мѣсть въ Москвѣ, где мае отбутись коронація царя. Дослѣджено, що нигилисты получили свои мешканы телефоноными дротами, чтобы якъ найскорше порозумѣватись.

Нигилисты переслали вел. князю Володимиръ-ви и Алексееву листы съ угрозами. Начальникъ варшавского округа жандармеріи ген-майоръ Оршевскій именованый помощникомъ министра справъ внутрѣшнихъ, гр. Дмитрія Толстого.

Сербія. Скушттина ухвалила для 24 лат. червня большою голосомъ ограничити свободу печати въ Сербіи. Тогожь дня вечеромъ король санкціонувавъ новый законъ а на другій день бувъ уже обѣщаный въ урядовомъ дневнику. Реакція, якъ бачимъ, въ Сербіи вже розпочалась.

Конференція въ справѣ египетской. Въ пятницу минушого тыждня отбулось перше заседание конференціи въ Константинополи. Амбасадоръ италійскій, Корть, предводитъ конференціи. Члены зобовязались держати наряды въ тайнѣ, длатого то на певно не звѣстно, що ухвалила конференція. Порто не бере участя въ конференціи и все їй противится. Амбасадоры турецкій въ Паризѣ и Лондонѣ доручили дотычнымъ правительствамъ формальный протестъ Порты

протестъ конференціи. Репрезентанты шестя державъ въ Константинополи одобрили меморіалъ до султана, въ котромъ обѣщантъ какъ тымъ, що Порто не хаче брати участя въ конференціи, и выслушуть надѣю, що конференція турецкая може еще змѣнитъ свое постановленье въ той справѣ. На другій день заседание конференціи одобрили репрезентанты всѣхъ державъ протестъ безъ интересности. Подѣля рѣшались загално дискусу а повоинно Египту. Третье заседание мае отбутись послѣзавтра.

Египтъ. Въ Египтѣ замыслили ввезти опокѣй, але никто не повѣдѣлъ, чи не выде якій небудь случай, котрый станеть пречинкомъ вѣднхъ реформъ въ родѣ рѣши въ Александріи, або и еще чогося далека горшого, навѣтъ повстаня. Кеднѣ египетскій прасидѣль до Рагабы-башы писавъ, въ котромъ звертае сво увагу на сумнѣ насчетъ отва рѣши въ Александріи 11 лат. червня. После словъ Кеднѣвъ на послѣдствѣ александрийского розруху много европейскихъ купцовъ а ремесленниковъ оустало Египту, интересъ торговельный по наивъ заставѣ, кредитъ державы нарушенимъ. За того выходить для державы необходимость шхода. Кеднѣвъ жадѣе отъ Рагабы-башы, чтобы переѣхавъ строго слѣдито противъ вывоза рѣши и строго ихъ покарать. "Теперѣшня ситуация долго не може тревати; треба ужити всѣхъ средствъ, чтобы привернути спокѣй и отновити приязнь отношеня міжъ египтянами и европейцями".

Дневники рознесли недавно сензационну вѣдомость, що Араби-баша має есенциальный планъ збурити торговельныя дампитонныя части суецкого канала. Правительство англійске рѣшало напередъ иже постаратись о томъ, чтобы на случай потреби запобѣгти тому. Въ той цѣли уладыва два англійскія корабль военныя до Гибралтару и Мальты, чтобы въ отгнѣвъ въ потреби забрати войска и перевести ихъ на оборону канала суецкого. Султаны надалъ арабскому министрову войнѣ Араби-баша ордеръ "Маджидіе" першою класомъ а кеднѣвои дарункомъ украшений діамантами. — Генеральный консулъ французскій въ Каиро, Сивковичъ, мае прибути до Париза.

НОВИНКИ.

— Судова розправа въ процесѣ гр. дела Скали противъ о. Качалы и редактора "Дѣла" о образѣ чести розпочалась сегодня о год. У рано передъ судіями присяжными. Въ слѣдующихъ чч. "Дѣла" подамо токъ сен розправы.

— Розправу въ процесѣ Ольги Грабаръ и тов." перервано вчера до понедѣлка въ той причинѣ, що на сегодня вызначено розправу въ процесѣ гр. дела Скали. Процесъ сей протягнеть 2—3 днѣ. Въ понедѣлокъ послѣдуе въ процесѣ Ольги Грабаръ дальше переслушванье свидѣловъ.

— Звѣздъ декановъ и отпоручниковъ вдовичо-спиритинского фонду. Въ понедѣлокъ и во второкъ рано прибуло на звѣздъ до Львова около 80 декановъ и отпоручниковъ. Виреосъ, митрополитъ вернувъ зъ осмотра дек. збарского въ недѣлю. Вчера рано зложили деканы присягу. Всѣ деканы и отпоручники були на обѣдѣ у Вир. митрополита. На вчерашномъ першомъ заседании отпоручниковъ вдовичо-спиритинского фонду адвокатъ дръ Ямилевскій, синдикъ вдовичо-спиритинского фонду, адвокатъ дръ Горцекій и совѣтникъ ц. к. намѣстниства и. Децикевичъ здавали свое добромѣрие о предложеныхъ реформахъ вдовичо-спиритинского фонду, а вглядію о проектваномъ "Товариствѣ запомогі для священничихъ вдовъ и сирѣтъ".

— Слѣдство въ справѣ узвненого п. Мазура, урядника при рѣбнично-кредитовомъ заведеню для Галичинны и Буковины, веде судія слѣдчий, и. Кригсайзенъ. На околько арештованье п. Мазура стоить въ звязи съ обжаловаными 11 ма Руснами, не звѣстно; то лишь звѣстно, що всѣхъ тыхъ обжалованныхъ переслушвано въ той справѣ минушого тыждня.

— Зъ подѣ Зборова пишуть намъ: Въ день св. Онуфрія 24 л. червня с. р. отбувалъ соборъ деканальный Зборовского деканату, на котромъ канонический душастаръ одногласно ухвалилъ:

1) выслати до Его Виреосъ. нашего митрополита адресу, дякуючи Бму, що за духовенствомъ и вѣрными своєю Архидіецеи вдовляевоу и вышнихъ властей духовныхъ и мирскихъ, и представлявъ нашѣ отношеня и наше положенье въ правдѣвомъ свѣтлѣ; а

2) долучити прошеня, чтобы и теперѣ поставило у дотычныхъ властей и у престола Римского, чтобы папска була, отдаюча чинъ оо. Василіанъ въ отку патрѣвъ езуитовъ була откля кана, а реформа Василіанского чина була поручена Его Высокопреосвященному митрополиту Юсифови.

— Духовенство пѣстынского деканату рѣшило на соборчкѣ въ Стоцнахъ просити въ адресѣ папу, чтобы, яко male informatus, откликавъ було отдаючу оо. Василіанъ ин. езуитамъ, а Его Вел. Цѣсаря въ адресѣ вѣрности просити, чтобы на подставѣ основныхъ законѣвъ (§. 15) отнявъ сѣй було placetum regium.

— Що забрали пп езуиты у оо. Василіанъ въ Добромиль? Езуиты умѣли vybrati собѣ монастырь — Добромиль! Ну, разумѣея, Добромиль монастырь наибогатѣйшій! Оо. Василіане добромильскій передали въ руки езуитовъ кромѣ трехъ сель еще 85.000 въ цѣнныхъ паперахъ, а 18.000 въ готѣцѣ, разомъ 103.000 гршми, а кромѣ того монастырь съ цѣлымъ устроеньемъ, богату церковю, инвентарю господарскій, всего на 250.000 зр. Ну, добычъ не мала, есть чимъ понастися.

— О вѣдомъ монастыря добромильского въ езуитамъ пишуть въ Перемишлѣ до "Славу": "Мимо протѣвъ оо. Василіанъ протѣвъ папской булы, монастырь добромильскій отдалъ иже по волѣ папы мѣсячому старостомъ ин. езуитамъ для 15 лат. червня. Того самого дня ин. езуиты дали выдѣльнѣ обѣдъ, на котрой запросили мѣсячыхъ предвѣдѣльнѣ властей и езуитовъ василіанского, о. Талашенского. О. езуитамъ въ разлу отновитъ тому запереню, але обѣщанье надужавъ и приѣхавъ на обѣдъ. О. Талашенского призначено за езуитомъ въ Ужгородѣ; днѣвъ пречкавъ оо. Василіанъ Кошарыи и Маларевича дано отповѣдѣ субсидіи на дорогу до монастыря въ Ладорѣй.

— Третье русское епископство въ Станиславовѣ. Газеты польскія дѣлаютъ, какъ кажутъ, въ надѣждѣ родостойливомъ жерелѣ, що латинскія епископства въ Тарновѣ иже были ввезены а тарновскія епархія иже были ослучены съ краковскими. Се, якъ забирають польскія газеты, сталося длатого, чтобы ратувати загроженю униѣ міжъ Русскими и Галичинѣ. — "Щожа за языкъ пречкавъ міжъ ввезеніемъ латинское епархія въ Тарновѣ на мазурата а мѣсячыхъ загроженіемъ униѣ на Русѣ?" — слымъ читатель. На тое дають польскія газеты такую отповѣдъ: Епископство въ Тарновѣ рѣшено знести для того, чтобы его фонды обернути на поддержанье третьего русское епископства въ Станиславовѣ. Не заводитъ замѣтити и тое, що польскія дневникарство уклады знисенные епископства тарновского нештотнѣ для Польши, а тарновскія газеты "Рогой" знымае тарновскія Польскія, чтобы выслала депутацию до цѣсаря съ прошеніемъ о уздержанье епископства въ Тарновѣ. Черезъ этопольскія епископства подѣлувалобы мѣсто.

— Покорень бл. а. в. Павла Ясеницкого, посла, русского катехита въ Самборѣ, упокоившогося вчеромъ 20 лат. червня, отбула минушого пятницѣ 23 червня. На похоронъ прибуло до 50 священниковъ, гдєкотры навѣтъ въ дальшихъ оторѣвъ. Дожовну покойника украсили три вѣнцѣ: однакъ отъ учительнѣ гимназій самборскихъ, другій отъ молодежи, третій отъ чина товариства имени Качковскаго. Проченіѣ ащодально въ церквѣ выголосивъ мѣсячній сотрудникъ, о. Москаликъ, а на кладбища о. Козачевскій.

— О. Полянский, заслуженный и загално поважаемый директоръ гимназій въ Перемишлѣ, обходивъ вчера 25-лѣтній ювилей своего уряду директорского.

— Русскій народный театръ подѣ дирекціи п. Биберавча дасть въ Збаражѣ еще 3 представления: въ четвертъ, въ суботу и въ недѣлю. Зъ отга выйдуть до Те ре бо и хѣ. Въ першихъ дняхъ зныла дасть перше представление.

— Проф. Соколовъ, доцентъ петербургского университета, замѣшаный въ процесѣ "Ольги Грабаръ и тов." и пересѣдывающій гонимыи листомъ въ Австрій, надбѣла въ Бѣгороду злотѣ до "Нового Временя", въ котромъ заявляе, що бытъ пробувавъ на Львовѣ, подобно якъ въ Краковѣ и Пештѣ, выключно для студій науковыхъ зъ исторіи и филологіи славянскихъ; жаднои мѣсяч жадного русскаго комитету не малъ. Соколовъ покликнуе на куштовѣвъ библиотекъ университетовъ краковского и львовского; нехай они поспѣдчатъ, що бытъ просиджувать въ тыхъ библиотечкахъ. Во Львовѣ заинабавъ въ правдѣ съ дѣлкими учеными Руснами, але лишь яко съ учеными. "Жалую, что не могу лично обьявити львовской апрокураторіи". — пише Соколовъ — "чымъ то я "небезпечнымъ" для Австрій занимае во Львовѣ". Вирочітъ дирекція полции львовской вызвала Соколова и комисаръ п. Соболякъ его выдагувань и въ пононеня его булъ вдоволеный; заявивъ лише, що полциія боляса, чи проф. Соколовъ не есть "русскаимъ нигилистомъ".

— Справоздавчымъ немецкихъ газетъ зъ львовского процесу лучають дуже часто комичны непорозумѣня. Такъ напримѣръ на розправѣ дуже часто мовѣ о сконфискованой брошурѣ "По славянскій Владиміра", а корреспонденты пишуть: "Konfiscierte Brochure Płowczanski Vladimír".

— Въ справѣ эмиграціи жидѣвъ русскаихъ. Комитеты Alliance Israélite неоднократно жадать въ Россіи, що дальшихъ эмигрантовъ не будутъ вже вывозити до Америки, але эмигранты будутъ просто отослані назадъ до Россіи. До Бродѣвъ эмигранты все еще прибувають, але далеко менше. Правительства австрійске и немецке учили представляти правительству русскаому въ справѣ эмиграціи жидѣвской. Та представляти не остави безъ наследства; якъ мы вже доносили, новый министръ справъ внутрѣшнихъ розбѣлавъ до губернаторовъ царскій указъ противъ всякихъ рухівъ антижидѣвскихъ.

— Ректоромъ львовского университета на рѣшѣ школьный 1882/83 выбраний дръ Радзиевскій, профессоръ хеміи. Деканомъ правничого выдѣлу выбраний дръ Леонъ Вѣльскій.

— Оспа ширится эпидемично въ Перемишлѣ. Зъ той причинѣ замкнено тамъ школы выдѣлову и народну. Перемишльскій "Sap" нарѣкае на недѣлу дезинфекцію домовъ и на недѣловую уряду санитарного. Одна дѣвчина безъ службы захорувавши на боу перележала два дни подѣ голымъ небомъ на цвинтарѣ, бо вгдѣ, навѣтъ до шпиталю не хотѣли ея приняти; друга дѣвчина перележала кольканайцѣть днѣвъ въ хлѣбѣ, где приходить що-дня богато дѣтей за молокомъ.

— Зъ Гайворонки кодо Вишневица. Дня 30 л. мая отбулося въ Гайворонцѣ посвященье церкви черезъ Преосв. епископа Сильвестра. Величала церковь тая мурована и прекрасна малѣвана строилася черезъ десять лѣтъ. Построивъ ея будини-

(Конецъ будѣ.)

